

ΒΗΜMagazino

Η ΕΠΑΝΑΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ
ΤΟΥ ΕΜΒΛΗΜΑΤΙΚΟΥ
«WHITE ALBUM»
ΑΝΑΒΙΩΝΕΙ
ΤΗΝ «BEATLEMANIA»
50 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

SUPERMAN Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ ΕΓΙΝΕ 40 Σ. 14
ΕΜΙΛΙ ΜΠΛΑΝΤ Η MARY POPPINS ΤΟΥ 2018 Σ. 22
ΓΙΟΡΤΙΝΟ ΤΑΞΙΔΙ ΛΕΥΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΣΙΚΑΓΟ Σ. 26

The White Album

The BEATLES

50 ΧΡΟΝΙΑ
ΜΠΡΟΣΤΑ

●
Η θρυλική τετράς
(Fab Four) με τον
παραγωγό Τζορτζ
Μάρτιν.

Σκαρφάλωσε στην κορυφή των βρετανικών charts στις 7 Δεκεμβρίου 1968 και εγκαταστάθηκε στο No 1 του αμερικανικού Billboard στις 28 Δεκεμβρίου του ίδιου έτους. Το ένατο στούντιο άλμπουμ των «Σκαθαριών» εξακολουθεί να ενθουσιάζει bealtemaniacs και συλλέκτες 50 χρόνια μετά, όπως αποδεικνύει η αποδοχή της επετειακής επανέκδοσής του.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΣΚΙΝΤΣΑ

Ορισμένες φορές πρέπει να περάσουν χρόνια για να αντιληφθείς κάποια πράγματα. Εφηβος, κάπου εκεί στις αρχές της δεκαετίας του '80, άκουσα το «Dear Prudence» από το post punk συγκρότημα Siouxsie and the Banshees. Μεγάλη επιτυχία στη Βρετανία, «ψαγμένος» ήχος για την Ελλάδα. Τους Beatles και τους Rolling Stones σαφώς τους γνώριζα, αλλά όταν ακούς punk στόχος είναι να απομυθοποιήσεις και να αποκαθλώσεις όλα τα μεγαθήρια. Η μουσική γεννιέται τώρα και την ακούς τώρα. Δεν πέρασε όμως πολύ καιρός και αγόρασα το διπλό LP «The Beatles» ή «The White Album» όπως έμεινε γνωστό. Δεύτερο τραγούδι το «Dear Prudence». Μα, πώς; Το άλμπουμ κυκλοφόρησε το 1968. Διασκευή. Στοιχειώδεις...

Η Siouxsie Sioux μαζί με την παρέα της ήταν λοιπόν εκείνη που με τη διασκευή της με ανάγκασε όχι μόνο να ακούσω το «White Album» αλλά και να αντιληφθώ για ποιους λόγους θεωρείται από τότε έως σήμερα ένα από τα πλέον επιδραστικά άλμπουμ στην ιστορία της ποπ-ροκ μουσικής. Η πρόσφατη επανακυκλοφορία του, 50 χρόνια μετά, πέρα από το εμπορικό του θέματος, αλλά και το πάθος των Βρετανών για επετείους, φέρνει στην επιφάνεια και πάλι τη συζήτηση πώς θα ήταν η μουσική χωρίς τους Beatles (και τους Rolling Stones). Τέσσερα παιδιά με διαφορετικές καταβολές και από διαφορετικές κοινωνικές-οικονομικές τάξεις κατόρθωσαν σε 30 τραγούδια συνολικής χρονικής διάρκειας 93' και 35" να παρουσιάσουν ένα concept άλμπουμ, μία σουίτα που περιελάμβανε ό,τι είχε ακουστεί έως τότε και θα ακουγόταν στο μέλλον. Αναρχία, κομψότητα, ειρωνεία, σάτιρα, χιούμορ. Ηχητικά ήταν μια σειρά συνθέσεων που δεν έμειναν στην ποπ, αγκάλιασαν το ροκ, «έφτιαξαν» το punk μία δεκαετία πριν από την εμφάνισή του, ακούμπησαν τη φολκ, έκλεισαν το μάτι στην κλασική μουσική και στις μπαλάντες. Το διπλό «White Album» διαπερνούν εκρήξεις ήχων και φωνητικών μελωδιών· δεν απουσιάζουν οι πειραματισμοί και χωρίς ίχνος υπερβολής κανένα τραγούδι τους δεν μοιάζει μουσικά με κάποιο άλλο. Αναδύεται ένα πνεύμα ελευθερίας και δημιουργικότητας, αν και έναν χρόνο νωρίτερα τα τέσσερα «Σκαθάρια» είχαν κυκλοφορήσει το «Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band», ίσως το σημαντικότερο άλμπουμ της πορείας τους. Εκατομμύρια πωλήσεις. Εκατομμύρια δο-

● Ο Superman, κατά κόσμον Κρίστοφερ Ριβ, πετά προς το μέλλον στην ταινία του 1978.

ΠΩΣ Ο

SUPERMAN

ΑΛΛΑΞΕ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Πριν από 40 χρόνια, τον Δεκέμβριο του 1978, ο αρχετυπικός ήρωας της DC Comics έκανε την εμφάνισή του στη μεγάλη οθόνη εγκαινιάζοντας μια νέα εποχή στο σελιλόιντ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΡΚΟ ΚΑΡΑΣΑΡΙΝΗ

Ήταν μια φορά κι έναν καιρό ένας σούπερ ήρωας. Ερχόταν από έναν μακρινό πλανήτη, φορούσε το κόκκινο εσώρουχό του πάνω από την μπλε στολή, καλυπτόταν από μια κόκκινη κάπα για να μην κρυώνει εκεί στα σύννεφα που πετούσε και διακήρυττε πως αγωνιζόταν για την αλήθεια και τη δικαιοσύνη. Για να μην τον αναγνωρίζουν οι εχθροί του φορούσε ένα ζευγάρι γυαλιά και μεταμορφωνόταν σε δημοσιογράφο μιας μεγάλης μητροπολιτικής εφημερίδας, της οποίας η αρχιρεπόρτερ υποπτευόταν τη μυστική του ταυτότητα και επιχειρούσε μονίμως να την αποκαλύψει ανεπιτυχώς.

Εχοντας σώσει τα πάντα – από γάτες μέχρι σύμπαντα – σε 40 χρόνια παρουσίας στο χαρτί, το 1978 είχε έρθει το πλήρωμα του χρόνου για το πέρασμά του στον κινηματογράφο. Το εγχείρημα δεν ήταν εύκολο: παρά την αδιασάλευτη δημοτικότητά του ως έμβλημα της αμερικανικής κουλτούρας, οι πωλήσεις έβαιναν πτωτικές και οι συνάδελφοί του μαχητές του κακού δεν τολμούσαν την ηρωική έξοδο στη μεγάλη οθόνη. Καθυστερήσεις και διαφωνίες μεταξύ σκηνοθέτη και παραγωγών καθυστέρησαν την τελική διανομή έως την εβδομάδα πριν από τα Χριστούγεννα. Αλλά όταν τελικά βγήκε στις αίθουσες, στις 15 Δεκεμβρίου 1978, ο «Superman» έγινε διαμιάς η ακριβότερη ταινία

● Πατέρας και γιος: Ο Μάρλον Μπράντο, στον ρόλο του Τζορ-Ελ, μπαμπά του Superman, πληρώθηκε συνολικά 3,7 εκατομμύρια δολάρια για δύο εβδομάδες δουλειάς.

ΗΡΟΕΛΛΗΝΙΚΟ REVISITED

Το κτίριο που συνδέθηκε με τη θεσμική και πολιτική ιστορία της χώρας «ανοίγει» για το ευρύ κοινό χάρη σε μια πολυτελή έκδοση.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΑΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Η πρόσοψή του είναι «ανοιχτό βιβλίο». Για παράδειγμα, μπορείς να διακρίνεις τους τρεις ορόφους του από μια οριζόντια ταινία-γείσο που περιτρέπει τη στάθμη κάθε δαπέδου. Με μια πιο προσεκτική ματιά φαίνονται και τα μαρμάρινα θωράκια στον δεύτερο όροφο με τα ανάγλυφα εραλδικά σύμβολα και τα μονογράμματα Κ και Σ. Αλλωστε, αυτό το κτίριο προοριζόταν να γίνει η βασιλική κατοικία των διαδόχων του θρόνου Κωνσταντίνου και Σοφίας. Στις γωνίες του δώματος τα αγάλματα των Μουσών ατενίζουν την πόλη της Αθήνας και επιτηρούν όσους υψηλούς προσκεκλημένους διασχίζουν το κατώφλι του Προεδρικού Μεγάρου.

Οι περισσότεροι γνωρίζουμε μόνο εξ όψεως αυτό το λιτό κτίριο της οδού Ηρώδου Αττικού που φιλοξενεί τον εκάστοτε αρχηγό του κράτους (και είναι αλήθεια απορίας άξιο πόσοι έχουν αντιληφθεί τις προαναφερθείσες αρχιτεκτονικές και διακοσμητικές λεπτομέρειες). Ωστόσο, χάρη σε μια νέα, πολυτελή έκδοση, Το Προεδρικό Μέγαρο αποκαλύπτει σε όλους τα μυστικά του. Μέσα από τις φωτογραφίες του Γιώργη Γερόλυμπου και τα κείμενα διακεκριμένων επιστημόνων, ιστορικών και αρχιτεκτόνων, όπως για παράδειγμα η καθηγήτρια ΕΜΠ κυρία Μάρω Καρδαμίτση-Αδάμη, οι εκδόσεις Μέλισσα, σε συνεργασία με την Προεδρία της Δημοκρατίας και την υποστήριξη του Κοινοφελούς Ιδρύματος Ιωάννη Σ. Λάτση κάνουν εφικτή την εξ αποστάσεως λεπτομερή περιήγηση εντός και εκτός του κελύφους αυτού του γνωστού-άγνωστου κτιρίου. Τον σχεδιασμό του τον είχε αναθέσει ο Γεώργιος Α' στον σάξονα αρχιτέκτονα Ερνέστο Τσίλλερ. Το κτίριο χτίστηκε την περίοδο 1891-1897 για να γίνει η κατοικία του υιού του Κωνσταντίνου Α' και της συζύγου του πριγκίπισσας Σοφίας. Η Ιστορία είχε όμως άλλα σχέδια. Η καταστροφή των Παλαιών Ανακτόρων από την πυρκαγιά του 1909 ανάγκασε τον βασιλιά Γεώργιο Α' να εγκατασταθεί ο ίδιος σε αυτό και μόνο μετά τη δολοφονία του στη Θεσσαλονίκη το 1913 μετακόμισε εκεί ο γιος του Κωνσταντίνος Α'. Εκτοτε, και έως το 1967, αποτελούσε τη χειμερινή κατοικία της βασιλικής οικογένειας, ενώ με μι-

κρά διαλείμματα φιλοξενεί τον αρχηγό του κράτους. Το κτίριο αποτελεί έδρα του Προέδρου της Δημοκρατίας μετά την πτώση της δικτατορίας το 1974. Στη διάρκεια της θητείας του Κωνσταντίνου Τσάτσου (1975-1980) ανακαινίστηκε, αν και ο πρώτος πρόεδρος που έμεινε τελικά σε αυτό αλλάζοντας μόνο τη διακόσμηση του γραφείου του ήταν ο Κωνσταντίνος Καραμανλής (1980-1985). Σε αυτό κατοίκησε και ο Χρήστος Σαρτζετάκης (1985-1990) και ο Καραμανλής στη δεύτερη θητεία του (1990-1995). Οι υπόλοιποι πρόεδροι επέλεξαν να μη μείνουν σε αυτό. Ο Κωστής Στεφανόπουλος (1995-2005), ωστόσο, φρόντισε για την πλήρη ανακαίνισή του.

Τσίλλερ και Χάνσεν

Πολύ προτού γίνουν όλα αυτά, οι οδηγίες του Γεώργιου Α' προς τον αρχιτέκτονα και φίλο του Τσίλλερ ήταν σαφείς: έπρεπε να σχεδιάσει ένα κτίριο λιτό και απείρπιτο που δεν θα είχε καμία σχέση με τα πομπώδη παλάτια των ευρωπαϊκών πόλεων. Δεδομένου ότι η φιλοσοφία της Αυλής ήταν πως έπρεπε να βρίσκεται κοντά στον λαό, η κατοικία του διαδόχου δεν έπρεπε να διαφέρει αισθητά από τα κτίρια των μεγαλοαστών της τότε λεωφόρου Κηφισίας και σημερινής Βασιλίσσης Σοφίας. Ο Τσίλλερ ακολούθησε τις οδηγίες και δημιούργησε ένα κτίριο σχεδόν πανομοιότυπο εξωτερικά με ένα ανεκτέλεστο θερινό ανάκτορο στον Πειραιά το οποίο είχε σχεδιάσει ο συνεργάτης, φίλος του και επίσης αρχιτέκτονας, Θεόφιλος Χάνσεν. Ο Τσίλλερ από την πλευρά του προσάρμοσε την αρχιτεκτονική μελέτη στο μικρότερο οικόπεδο που είχε στη διάθεσή του.

Το αποτέλεσμα ήταν όντως λιτό, ένα αυστηρό και «ήσυχο» κτίριο που προέκυψε από τον δημιουργικό συνδυασμό νεοκλασικών και εκλεκτικιστικών στοιχείων. Μια τριώροφη κατοικία από την οποία δεν έλειψαν και οι κατοπινές προσθήκες σε διαφορετικές χρονικές φάσεις. Το 1910 προστέθηκε μια μεγάλη αίθουσα χορού που είναι η σημερινή Αίθουσα Διαπιστευτηρίων. Το 1913, μετά τη δολοφονία του Γεωργίου Α' και την αναγόρευση του Κωνσταντίνου σε νέο βασιλιά, ανακαινίστηκε από τον βασιλικό αρχιτέκτονα Αναστάση Μεταξά και διαμορφώθηκε ο κήπος του. Το

● Προεδρικό, μέσα και έξω: Αριστερά, το κεντρικό κλιμακοστάσιο του κτιρίου. Επάνω, γενική άποψη του Προεδρικού Μεγάρου και των κήπων του.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΛΟ

Είχαμε βρει πολύ φθηνά εισιτήρια για τις γιορτές για Αγία Πετρούπολη, έναν από τους προορισμούς των ονείρων μου. Παρενέβησαν όμως τηλεφωνικώς δύο καλές ελληνίδες φίλες που ζουν μόνιμα στο Σικάγο για να μας θυμίσουν πως η πρόσκλησή τους είναι πάντα ανοιχτή, πως η πόλη τους είναι υπέροχη και τα Χριστούγεννα, πως «πρέπει κάποια στιγμή να κάνετε και σε εμάς την τιμή»... Ηθελα να τις δω, ήθελα να γνωρίσω το Ιλινόις, σκεφτήκαμε και πως όσο χιόνι και αν είχε δεν θα έκανε το αφόρητο (μας είχαν πει) κρύο της Αγίας Πετρούπολης. Επειτα από μερικές εβδομάδες στεκόμασταν κάτω από το Trump International Hotel and Tower, στο κέντρο του Σικάγο, ενώ το θερμόμετρο έδειχνε -24 βαθμούς Κελσίου. Την ίδια ημέρα στην Αγία Πετρούπολη είχε -12 βαθμούς. Η αμερικανική μεγαλούπολη, ντυμένη στα άσπρα, με το ομώνυμο ποτάμι της και την αχανή λίμνη Μίσιγκαν παγωμένα, ζούσε έναν από τους χειρότερους χειμώνες των τελευταίων δεκαετιών και εμείς ζούσαμε... το κρύο της ζωής μας! Δεν είχα βρεθεί ποτέ ξανά σε τόσο χαμηλές θερμοκρασίες. Συμπέρασμα πρώτο: Το κρύο συνηθίζεται (με την προϋπόθεση να είσαι ντυμένος σαν Εσκιμώος). Συμπέρασμα δεύτερο: Μια καλά οργανωμένη πόλη εξακολουθεί να λειτουργεί άψογα και σε ακραίες καιρικές συνθήκες. Συμπέρασμα τρίτο: Το Σικάγο, ακόμη και παγωμένο, είναι πιο όμορφο από τη Νέα Υόρκη και ας μην έχει τη δική του Κάρι Μπράντσο (ο ρόλος της Σάρα Τζέσικα Πάρκερ στο «Sex and the City») για να το διαφημίζει ως κέντρο του κόσμου. Έχει τη Μισέλ Ομπάμα, που οι «αμερικάνες» φίλες μου προτιμούν από την Πάρκερ. Οι οποίες «Αμερικάνες», ενώ εμείς, οι tourists, περπατούσαμε (ή μάλλον τσουλούσαμε στο χιόνι, μπάλες από μάλλινα ρούχα σε μια κατάσπρη, βαμβακερή επιφάνεια), μας τηλεφωνούσαν κάθε δέκα λεπτά για να επιβεβαιώσουν πως ήμασταν ζωντανοί και για να μας μαλώσουν: «Μπείτε αμέσως μέσα! Είστε τρελοί που περπατάτε με αυτό το κρύο! Δεν είναι αστείο, δεν είστε μαθημένοι...». Πάντως, και κρυοπαγήματα να παθαίναμε, δεν υπήρχε περίπτωση να μείνουμε, οι «απε-

ΣΙΚΑΓΟ

Λευκά Χριστούγεννα υπό τους ήχους της jazz στις όχθες της λίμνης Μίσιγκαν, με θέα υπέρλαμπρους ουρανοξύστες, αρχοντικά του 19ου αιώνα και μουσεία διεθνούς ακτινοβολίας.

● Το τεράστιο παγοδρόμιο στο Millennium Park προσελκύει καθημερινά εκατοντάδες κατοίκους της πόλης, ορισμένοι εκ των οποίων εντυπωσιάζουν με τη δεξιοτεχνία τους.

ρίσκεπτοι», στη θαλπωρή του ξενοδοχείου. Το χειμωνιάτικο Σικάγο, στολισμένο, φωταγωγημένο και γοητευτικό, μας περίμενε. Η μεγαλύτερη πόλη της Πολιτείας του Ιλινόις και η τρίτη μεγαλύτερη των ΗΠΑ μετά τη Νέα Υόρκη και το Λος Άντζελες είναι ένα μοναδικό μουσείο αρχιτεκτονικής, ένας τεράστιος οικισμός με εντυπωσιακούς ουρανοξύστες (ουσιαστικά από εδώ ξεκίνησε η ιδέα για τη δημιουργία τους), με ατμοσφαιρικά αρχοντικά του 19ου και των αρχών του 20ού αιώνα και με ήσυχες γειτονιές με πάνκομψα ξύλινα σπίτια

βαμμένα σε διάφορα, έντονα συχνά, χρώματα. Γεμάτο καταστήματα (που σε προκαλούν να ψωνίσεις με τις απίστευτες προσφορές τους), εστιατόρια και μπαρ, θέατρα και μουσικές σκηνές όπου η Chicago jazz γεφυρώνει το τότε, την εποχή της ποτοαπαγόρευσης και του Άλ Καπόνε, με το σήμερα... Με τα μουσεία του, το ενυδρείο του, τον μεγάλο ζωολογικό κήπο (με την ελεύθερη είσοδο), την ιδιαίτερη Chinatown του, το εντυπωσιακό (και ως προς τις εγκαταστάσεις του) πανεπιστήμιο και τα καταπράσινα προάσιά του, το Σικάγο έχει πολλά να προσφέ-

ρει στον επισκέπτη του. Θέλει μια κάποια προσοχή, κυρίως για να αποφύγεις τις πιο κακόφημες γειτονιές όπου συχνά «πέφτουν πιστολίδια», όπως λένε και οι φίλες μου, αλλά εμείς στις 15 ημέρες που μείναμε, στα μέρη όπου κινηθήκαμε (και πήγαμε σε πάρα πολλές γειτονιές), δεν αντιμετωπίσαμε κανένα πρόβλημα. Περπατήσαμε, λοιπόν, στις όχθες του ποταμού φωτογραφίζοντας ξανά και ξανά την παγωμένη κοίτη του. Φωτογραφηθήκαμε, βεβαίως, και στο διάσημο ασημένιο γλυπτό Cloud Gate του Ανίς Καπούρ που βρίσκεται στο

Συγκινητικό το μικρό μουσείο για τους Έλληνες που μετανάστευσαν στην πόλη, στις προθήκες του οποίου φυλάσσονται ακόμη και στέφανα από τους γάμους τους

